

Едва тая книга проникнала въ Франция, правителството издало заповѣдъ да се конфискува, гдето и да се намѣри тя. Кметътъ на едно малко село, за да покаже своето усърдие, поржчалъ да се направи претърсване въ всички кжщи на селото; никжде не намѣрили подобна книга. Това го накарало да се реши да изпрати до своето начальство следния рапортъ: „Следъ като направихме старателни претърсвания и разпитахме всички жители, считамъ за свои дългъ да обявя на всеуслишание, че въ нашето село може да се намѣри всичко друго, но не... умъ и съвѣсть“.

МЛАДИЯТЪ ПОСЛАНИКЪ

Испанскиятъ царь Филипъ II, синъ на императора Карлъ V, въ 1586 г. билъ изпратилъ единъ още съвсемъ младъ благородникъ за посланникъ при папа Сихстъ V, който току-що билъ избранъ. Папата се зачудилъ, че му се изпраща толкова младъ посланникъ и му казалъ: „Вашиятъ господарь нѣма ли вече зрѣли хора въ своя дворець, които да изпълняватъ посланническата длъжностъ, та ми е изпратилъ посланникъ безъ брада?“ — „Ако моя царь — отговорилъ гордиятъ испанецъ, — е мислилъ, че всичкото достоинство на единъ човѣкъ се състои въ неговата брада, нѣма съмнение, че той би ви изпратилъ нѣкой прѣчь, а не благородникъ като мене“.

